

Sygn. akt VIII U 108/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jadwiga Szumielewicz

Protokolant starszy sekretarz sądowy Maria Jamroz

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy P. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wypłatę emerytury od wcześniejszej daty i wypłatę wyrównania

na skutek odwołania P. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 9 grudnia 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 108 /15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury P. P. od dnia 1 listopada 2014 roku tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o podjęcie emerytury (k. 110 t.II akt ZUS).

Odwołanie od tej decyzji wniósł pełnomocnik P. P.. W odwołaniu domagał się podjęcia emerytury od dnia 1 lipca 2013 roku tj. dnia ustalenia prawa do emerytury przed Sądem Okręgowym w Lublinie, wypłaty zaległych świadczeń od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia 1 listopada 2014 roku wraz z odsetkami oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego(k.2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, powołując się na treść art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 roku, poz. 1440, ze zmianami) (k. 5a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

P. P. urodził się w dniu (...).

W dniu 2 lipca 2013 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury (k. 1-2t.II akt ZUS.). Składając wniosek o prawo do emerytury wnioskodawca nadal pozostawał w zatrudnieniu (świadcstwo pracy – k. 99 t.II akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 6 września 2013 roku odmówił P. P. prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (decyzja k. 43 akt ZUS.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł P. P..

Wyrokiem z dnia 19 września 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił P. P. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2013 roku, w pkt II ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie P. P. prawa do świadczenia emerytalnego w przepisany terminie (wyrok – k. 64 akt VIII U 2324/13). Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. w dniu 14 października 2014 roku (k. 77akt VIII U 2324/13). Apelacja nie została wniesiona i wyrok uprawomocnił się w dniu 29 października 2014 roku (k. 78 akt VIII U 2324/13).

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 14 listopada 2014 roku przyznał P. P. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2013 roku. Wpłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia. Poinformowano go, że w celu wypłaty emerytury należy przedłożyć świadectwo pracy poświadczające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (decyzja – k. 95 akt ZUS).

W dniu 25 listopada 2014 roku P. P. złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury (k. 98 akt ZUS). Do wniosku dołączył świadectwo pracy wystawione przez Usługi (...) M. M. w C., z którego wynikało, że wnioskodawca od dnia 1 sierpnia 2011 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy oraz że stosunek pracy został rozwiązany z dniem 24 listopada 2014 roku (świadectwo pracy – k. 99 akt ZUS).

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 9 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił P. P. wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od dnia 1 listopada 2014 roku (k. 110 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami, a Sąd ustalił go w oparciu o wymienione powyżej dowody z dokumentów. Nie budziły one wątpliwości, co do ich autentyczności, formy, treści oraz nie zostały zakwestionowane przez strony, brak było podstaw do odmówienia im waloru wiarygodności.

Odwołanie nie jest zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że świadczenie emerytalne wnioskodawcy ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 września 2014 roku zostało mu przyznane na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 roku, poz. 748, ze zmianami). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- 1) posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn,
- 2) legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, z pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 6 września 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie VIII U 2324/13 uznał, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymagane prawem przesłanki, wobec czego ustalił mu prawo do emerytury od miesiąca złożenia wniosku o emeryturę, to jest od dnia 1 lipca 2013 roku.

Podnieść należy, że zarówno w momencie składania wniosku o emeryturę, wydania decyzji z dnia 6 września 2013 roku, jak też składania odwołania od tej decyzji oraz w dniu wydania wyroku w sprawie VIII U 2324 /13 P. P. nadal kontynuował zatrudnienie w Usługi (...) M. M. w C.. Ta okoliczność nie stała jednak na przeszkodzie ustalenia mu prawa do emerytury, albowiem art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został znowelizowany przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 roku, poz. 637) zmieniającej ustawę z dniem 1 stycznia 2013 roku. Od tego dnia możliwe jest ustalenie prawa do emerytury bez rozwiązywania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Czym innym jednak jest ustalenie prawa do świadczenia regulowane treścią powołanych wyżej przepisów, a czym innym wypłata świadczenia. Ustawodawca przewidział bowiem w treści art. 103a ustawy, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Organ rentowy prawidłowo wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 września 2014 roku i przyznał P. P. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2013 roku.

Jakkolwiek zachodziły podstawy do ustalenia prawa do emerytury (gdzie kontynuowanie zatrudnienia nie miało znaczenia), to jednak brak było podstaw do jej wypłaty. Wnioskodawca nadal kontynuował zatrudnienie u pracodawcy, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 103a ustawy ziściły się przesłanki do zawieszenia prawa do emerytury, zatem nie było podstaw do jej wypłaty w okresie od dnia 1 lipca 2013 roku, aż do rozwiązania stosunku pracy, co ostatecznie nastąpiło w dniu 24 listopada 2014 roku.

Istotą art. 103a ustawy jest ograniczenie równoczesnego pobierania dwóch świadczeń - emerytury oraz wynagrodzenia za pracę, jeśli pracownik nie miał zamiaru przejść na emeryturę, lecz planował dalej pracować u tego samego pracodawcy bez rozwiązania z nim stosunku pracy (por. wyrok. Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16 kwietnia 2014 roku, III AUa 834/13, LEX nr 1480593). O tym, że wnioskodawca miał taki zamiar świadczy chociażby jego deklaracja zawarta we wniosku o emeryturę, że po jej przyznaniu zamierza nadal osiągać przychody (por. część III, pkt 5 wniosku o emeryturę – k. 2 akt ZUS).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Nie było podstaw do wcześniejszej wypłaty emerytury, to jest za okres od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia 31 października 2014 roku, wobec kontynuowania zatrudnienia przez P. P..

Odwołanie wnioskodawcy jest zatem niezasadne i podlega oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.